

(המשך מעמוד 26)

המשולם על-ידי העצמאיים לפי החוק, ולא על מציאת עצמאיים מחוץ למעגל המיסוי, אין אחרון מדברים כאן על "העמקת הגבייה" במובן המקובל (אם כי אין שום התנגדות לדבר), אלא על הפי-דת מסי ההכנסה על השכירים מזה שעל העצמאיים) שביצועה הוא תנאי מוקדם להעמקה מוצלחת של גביית-המס.

הנתונים מראים שסך כל מסי-ההכנסה שהעצמאיים משלמים הוא כשליש מסך כל מסי-ההכנסה שהשכירים משלמים. התוצאה היא שכ-60% מכל הצריכה בארץ אינם נקנים מן ההכנסות משכר, החברות משל-מות מסי-ההכנסה שהוא כחצי בגודלו ממסי-ההכנסה מן השכר. אחרי הכנסת שיטת הקילת-המלאי הן משלמות עוד פחות, ואחרי שיכניסו לספרים את הנהלת-החש-בונות "הריאלית" — שאותה האוצר מבקש לדחות כעת — יתכן שלא ישל-מו מס בכלל.

איך הדבר קורה? אחת הסיבות העיקריות היא ששכירים ועצמאיים משלמים מס לפי אותה שיטה, למרות שאופי המס שונה, כמותי חייב מן האופי השונה של שני סוגי ההכנסות. ואם נחיל את אופי תם כלדי מיסוי עליהם, למרות השוני ביניהם, נוצרים עיוותים.

אבסורדים

ואי-צדק משוע

עיוות אינפלציה יש חשיבות מיוחדת לדבר, כי עיוותים אלה הול-כים וגדלים עם האינפלציה.

ההבדלים העקרוניים בין ההכנסה מן השכר מחד ומן הרווח מאידך הם:

● השכר נקבע לפי הסכמים, פעם בשנה או בשנתיים, כאשר גודל השכר שנקבע תלוי ביחסיה-הכוחות שבין העוב-דים והמעבידים. יש שרירות רבה בקביעת השכר.

● הרווח נקבע לפי המצב ששורר בי שוקים וללא הסכמים, כאשר גודלו תלוי ביכולת המיפעל להסתגל למצב.

● גובה מהנקודה הראשונה שכל ההכ-נסות וההוצאות של השכירים ידועים, כל ההכנסות והזיכויים מוגדרים באופן נר-מינלי.

● גובה מהנקודה השנייה שכל ההכ-נסות וההוצאות של העצמאיים הן בגדר של הערכה בלבד. כל ההכנסות וההוצ-אות אינן מוגדרות במדויק, ונתונים למניפולציות שרירותיות, במיוחד בימי אינפלציה.

מה קורה, איפוא, כאשר מטילים את כללי מסי-ההכנסה על הכנסות בעלות אופי כה שונה לפי קונספציה אחידה, ובאותה המיסגרת?

כלל ראשון במסי-ההכנסה הוא שיש להוריד מן ההכנסה את הי-עלויות הדרושות ליצירת הכנסה, כדי לקבל את ההכנסה החייבת כמס. לגבי עצמאיים עלויות אלה המנוכות מן ההכנסה הן הוצאות ייצור של סחורות. לגבי שכירים עלויות אלה הן הוצאות הייצור של כוח-העבודה שלהם, הסחורה של השכירים. כלומר: ההוצאות לעצם קיומם הפיסי והרוחני.

אלה הן עלויות שונות בתכלית השוני, אם אחרון עובדים לפי אותה הקונספציה בשני המיקרים, הרי עלינו להשוות בין ההוצאות לקיומו של האדם לבין זה של יצור-סחורה, דבר זה לא ניתן, ונותן מקום להרבה שרירות.

במיסגרת ההוצאות לסחורות נכנס כל דבר: מן ההוצאות לחומרי-גלם עד לי-קניית מכונת, וגם הדלק לפרנסתה, נסי-עות לחר"ל וכו', כמעט שאין דבר שאי-נו מסוגל להיכלל כהוצאה בחשבון הרווח של העצמאי.

לעומת זאת, בהוצאות לשכירים למחיתם נכנסים רק דברים ספורים לצורך המס. נכנסים הזיכויים למיניהם עבור ילדים ואשה לא-עובדת, שהם סכומים פעוטים, ושכר-המינימום פחות או יותר, סך כל השכר, המשוחרר ממס, הוא הרבה יותר קטן מאשר הוצאותיו של השכיר לקיומו. וזה בניגוד בולט להכנסות ממכירת סחור-ות, שם כל ההוצאות לייצור-סחורות משוחררות ממס. החזרי-ההוצאות של הי-שכירים על פרטים כגון רכב והשכלה, שהיו מיניעים להם בצדק ללא היטל מס, כבר מוזמן אינם קיימים. הם הפכו "הכי" (המשך בעמוד 62)

האשה והבת השיגו בבית-המישפט צו האוסר על האב

להיכנס לדירתו - ואילו האב טוען שאסור לבת להיות שם

ביתו של שמואל - מייבצרו

בעי-חנות רוסשטר (בצעירותו) תביעה נגד הבת

בתי עצמי ובשרי הפכה לי לאויב. לא הסכתי ממנה דבר כל חייה, ועתה היא לא חוסכת במאמצים כדי לגרום לי סבל ולסכסך ביני לבין אשתי. דברים אלה אמר שמואל רוסשטר, שהגיש בימים אלה תביעה מיוחדת במינה לבית-המישפט בחיפה, את התביעה הגיש רוסשטר בן ה-52 נגד בתו שרית.

בכתב-התביעה שערך פרקליטו של רוס-שטר, עורך-הדין אלכס גרינשטיין, נאמר, שהבת, מתנכלת לחייו של אביה, משפילה אותו, ממררת את חייו והופכת אותם לבלתי נסבלים. כמו כן היא מתגרה בו ומפרסמת את שמו לשימצה.

שרית היא בתם של שמואל ומרים רוסשטר, שהיי הנישואין שלהם עלו על שירטון לפני שנים אחדות. אחרי 32 שנים של חיים משותפים, נאלץ שמואל לעזוב את ביתו בלחץ הנסיבות. לפני כמה חודשים הוצא על-ידי האם ובתה צו-מיניעה האוסר עליו להיכנס לדירתו.

שמואל טוען שבתו נמצאת בבית ללא הסכמתו, הוא אינו מסכים לנוכחותה בדירה ומבטל את הסכמתו לשהותה שם, נאמר בכתב-התביעה. ניתנה לה ארכה של 60 יום, שבה היא מתבקשת לפנות את

ניכר עליו שהפרשה הלא-נעימה מעיקה על חייו וגורמת לו סבל רב. באוזני עיתונאי גולל רוסשטר את סיפורו, הדבי-רים שאמר מבוססים על כתב-התביעה שהגיש.

קשה לי להאמין שהדבר קורה לי באמת, סיפר שמואל רוסשטר, "לפעמים נדמה לי שכל זה הוא סיוט, חלום-בלהות בלבד. שרית היתה מתקשרת אלי לדירה ומאיימת עלי שתעשה את כל שביכולתה כדי להרע לי ולגרום להתמוטטתי.

בפגישה שהיתה לנו בבית-המישפט אמרה לי, שהיא חזרה במיוחד מחוץ-לארץ כדי למרר את חיי, לפני כמה חודשים התחנתה הבת הצעירה שלי, לי-חתונה לא הגעתי. הרגשתי שאני פשוט לא יכול להיות שם ולשמוח בשימחת המישפחה שאבדה לי. אני מרגיש ור להם לחלוטין, ואיני מוכן לפגוש בהם."

שרית, הבלונדית הגבוהה, מתגוררת עתה בדירת הוריה. היא עובדת כפקידה בבנק, "אבא שלי פשוט משתמש בי," טוענת שרית, "אין בסיס להאשמות שלו נגדי, הוא היה זה שעזב את הבית לפני שנים, בגלל אשה אחרת. כל מה שהוא רוצה להשיג לעצמו, זה את הדירה."

רוששטר הבת האשמות נגד האב

רוששטר האם צו נגד הבעל

בכתב-התביעה שהגיש שרית לבית-המישפט היא מכחישה את האשמות אביה. היא טוענת שחזרה לארץ בגלל החתונה של אחותה. הפרשה נמצאת עתה בדיון בבית-המישפט.

לא תמיד היו חיי המישפחה שלו כה עגומים. בעבר נחשבו בני הזוג רוסשטר לאחד מהזוגות היפים של חיפה. במשך שנות נישואיהם נולדו להם שתי בנות. שרית היא המבוגרת שביניהן. לפני כמה שנים חלתה אשתו במחלת-לב קשה.

הדירה, הבת אינה סמוכה לבית הוריה ודינה כדיון זר. שרית חזרה משהות ארוכה בחוץ-לארץ ביום הכיפורים האחרון. אביה מאשים אותה בכך שחזרה כדי להתנכל לו ולמרר את חייו.